

Arrest

nr. 203 682 van 8 mei 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Suzanne VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 28 april 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 oktober 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 juli 2012 verleent de ambtenaar-geneesheer een advies inzake de medische problematiek van de verzoekende partij.

Op 31 juli 2012 neemt de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 12 oktober 2012 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 november 2012 neemt de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Ook tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 4 februari 2013 trekt de verwerende partij haar beslissing van 22 november 2012 in.

Op 14 februari 2013 neemt de verwerende partij een nieuwe beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze nieuwe beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 6 maart 2013, bij arrest nr. 98.410, vernietigt de Raad de beslissing van 31 juli 2012, dit is de beslissing inzake de eerste verblijfsaanvraag.

Op 15 mei 2013 verleent de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies inzake de medische problematiek van de verzoekende partij zoals ingeroepen in haar aanvraag van 11 oktober 2010.

Eveneens op 15 mei 2013 neemt de verwerende partij een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze nieuwe beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 16 oktober 2015, bij arrest nr. 154.741, vernietigt de Raad de beslissing van 14 februari 2013, dit is de beslissing inzake de tweede verblijfsaanvraag.

Op 6 november 2015, bij arrest nr. 156.202, vernietigt de Raad de beslissing van 15 mei 2013, dit is de beslissing inzake de eerste verblijfsaanvraag.

Op 2 december 2015 verleent de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies inzake de medische problematiek van de verzoekende partij zoals ingeroepen in haar aanvraag van 12 oktober 2012.

Op 3 december 2015 neemt de verwerende partij opnieuw een beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 januari 2016 verleent de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies inzake de medische problematiek van de verzoekende partij zoals ingeroepen in haar aanvraag van 11 oktober 2010.

Op 11 januari 2016 neemt de verwerende partij opnieuw een beslissing waarbij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 28 februari 2018 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

De verzoekende partij dient een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de hiervoor vermelde beslissingen van 11 januari 2016 en 28 februari 2018. De zaak is gekend onder het nr. 218 311.

Op 28 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: S.

voornaam: G.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Oezbekistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene werd op 04.10.2010 door de CR van Leuven veroordeeld voor winkeldiefstal tot een effectieve hoofdgevangenisstraf van 8 maanden en 275 euro geldboete.

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel (BGV betekend op 28.02.2018) gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 31.08.2012, op 06.12.2012 en op 28.02.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene verklaart dat in het hoorrecht dat zij in België een vriend heeft genaamd N.S.. Zij toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Belgische vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene heeft geen kinderen in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Op de vragen waarom hij in België is en of redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar haar land van oorsprong, antwoordt betrokkene dat zij in België is om medische redenen (astma en diabetes) en dat zij niet kan terugkeren naar haar land van oorsprong omwille van het klimaat aldaar. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij lijdt aan astma en diabetes. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn

Terugleiding naar de grens.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 11.10.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 31.07.2012 . Deze beslissing is op 31.08.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 30.09.2012 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene gaf geen gehoor aan het bevel om het grondgebied te verlaten en werd op 06.12.2012 door de politie van Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf. Die dag werd haar een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op repatriëring) betekend en werd betrokkene overgebracht naar een gesloten centrum voor illegalen. Op 08.03.2013 werd betrokkene vrijgesteld met een termijn van 7 dagen om alsnog het grondgebied te verlaten.

Betrokkene gaf hier geen gehoor aan. Op 03.12.2015 en op 11.01.2016 werden beide aanvragen tot medische regularisatie van betrokkene onontvankelijk verklaard. Beide beslissingen werden op 28.02.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen de beslissing van 11.01.2016 ingediende beroep bij de RVV heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Oezbekistan wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene verklaart dat in het hoorrecht dat zij in België een vriend heeft genaamd N.S.. Zij toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze Belgische vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene heeft geen kinderen in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Op de vragen waarom hij in België is en of redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar haar land van oorsprong, antwoordt betrokkene dat zij in België is om medische redenen (astma en diabetes) en dat zij niet kan terugkeren naar haar land van oorsprong omwille van het klimaat aldaar. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij lijdt aan astma en diabetes. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een

schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan verschillende verwijderingsmaatregelen (BGV's betekend op 31.08.2012, op 06.12.2012 en op 28.02.2018) gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 31.08.2012, op 06.12.2012 en op 28.02.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

[...]"

Met een verzoekschrift van 4 mei 2018 vraagt de verzoekende partij de Raad om overeenkomstig artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet en bij wijze van voorlopige maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de vordering tot schorsing gekend onder het nr. 218 311 versneld te behandelen.

Met het arrest nr. 203 666 van 8 mei 2018 wordt de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd en wordt de schorsing bevolen van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 11 januari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en van 28 februari 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Voorwerp van het beroep.

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

3. Over de procedure.

De Raad merkt op dat verzoekster heden het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en stelt tevens vast dat de verwerende partij het dringend karakter van onderhavige vordering niet betwist.

Bovendien stelt de Raad vast dat evenmin wordt betwist dat onderhavige vordering prima facie ingediend werd met inachtneming van de termijnen die voortvloeien uit een samenlezing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, en 39/57, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

4. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad verwijst naar de vaststellingen supra onder titel 3 "Over de procedure", waaruit blijkt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

4.3.1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4.3.1.2. Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. Verzoekster verwijst naar haar gezondheidssituatie en betoogt dat indien zij naar haar land van herkomst moet terugkeren, zij in een situatie zal terechtkomen die strijdt met artikel 3 van het EVRM omdat de nodige behandelingen niet beschikbaar zijn, minstens voor haar niet toegankelijk. Zij betoogt dat één en ander blijkt uit de medische attesten die werden gevoegd bij de aanvraag die zij had ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en bij het beroep dat zij tegen deze beslissing had ingediend.

4.3.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

“Verzoekster beperkt zich tot loutere beweringen die zij geenszins staaft. In het kader van artikel 3 EVRM is nochtans vereist dat zij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Verzoekster slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij zijn terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar persoonlijke situatie.

Verder gaat zij er met haar betoog aan voorbij dat artikel 3 EVRM, in functie van haar medische aandoeningen eveneens reeds meerdere malen onderzocht werd door arts-adviseur waarbij hij tot de vaststelling kwam dat de medische aandoeningen van verzoekster geen reëel risico inhouden voor haar leven of de fysieke integriteit of aanleiding kunnen geven tot een menssonwaardige behandeling. Een terugkeer naar het land van herkomst impliceert geen pejoratieve invloed op de evolutie van aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijk behandeling.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt:

“Op de vragen waarom hij in België is en of redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar haar land van oorsprong, antwoordt betrokkene dat zij in België is om medische redenen (astma en diabetes) en dat zij niet kan terugkeren naar haar land van oorsprong omwille van het klimaat aldaar. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij lijdt aan astma en diabetes. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Verzoekster blijft verder in gebreke aan te tonen dat er sedert het laatste medisch verslag van de arts-adviseur gewijzigde medische omstandigheden zouden zijn waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij thans wel in zijn land van herkomst in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht zou komen.

Waar in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van “Nigeria” i.p.v. “Oezbekistan” blijkt dit een materiële misslag te zijn aangezien de bijlage 13septies bij de identiteitsgegevens van verzoekster als nationaliteit “Oezbekistan” opgeeft.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.”

4.3.2.3. Zoals blijkt uit de feitenuiteenzetting had verzoekster een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend met het oog op de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing die zij had ingediend tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 11 januari 2016 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en van 28 februari 2018 houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Met het arrest nr. 203 666 van 8 mei 2018 oordeelde de Raad dienaangaande dat in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer dat werd genomen in de aanloop naar de beslissing van 11 januari 2016 over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en waarop deze beslissing was gesteund, niet met alle voorliggende stukken rekening werd gehouden zodat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. Over het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2018 oordeelde de Raad dat uit het voorgaande was gebleken dat de verwerende partij prima facie niet terdege heeft onderzocht of de gezondheidstoestand van verzoekster een terugkeer naar het herkomstland al dan niet verhindert en dat geen rigoureuus onderzoek lijkt te hebben plaatsgevonden in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verwerende partij kan derhalve in haar nota niet dienstig verwijzen naar de afwijzing van verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, nu het precies deze afwijzing is die door de Raad op het eerste gezicht niet deugdelijk werd bevonden

Gelet op het voorgaande moet worden vastgesteld dat het middel, gestoeld op een schending van artikel 3 van het EVRM ingevolge de gezondheidstoestand van verzoekster, ernstig moet worden bevonden: een rigoureuus onderzoek in het licht van deze bepaling blijkt immers niet.

4.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Te dezen is dit het geval.

5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is voldaan.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 28 april 2018 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. WIJNANTS